Parašė zvejams.lt
Sekmadienis, 02 Rugsėjis 2012 19:56

“Kaliningrado kanalai yra išlikę nuo vokiečių laikų ir susisiekia su Kuršių mariomis. Ten lydekų yra išties nemažai, ir manau, kad būtent todėl , jog kanalai siekiasi su mariomis – pavasarį lydekos į juos plaukia neršti ir dalis pasilieka visam laikui. Galėčiau pasakyti, kad jų ten tiesiog virte verda. Pastebėjau, kad lydekos labai migruoja tarp marių ir kanalų. Jas lengva atskirti pagal spalvą, iš karto matosi, kur vietinė, o kuri atplaukusi. Vienos būna auksinės spalvos, o kitos – įprastos, šios iš marių. Rudenį marių lydekų kanaluose pasitaiko kiek mažiau. Ir dar vienas, matyt, svarbus veiksnys, kodėl kanaluose yra tiek daug šių plėšrūnių, - rusai jų nelaiko žuvimis. Jie mieliau gaudo ešerius, sterkus. Paskutiniaisiais metais pradėjo gaudyti ir lydekas, gal todėl, kad sumažėjo karšių, o gal todėl, kad pamatė, jog mes jų pagauname gana daug. Kas žino.

Kanaluose gyliai yra labai įvairūs. Iš kranto, žiūrėdamas į kranto liniją ir posūkius, kaip ežere, nieko nustatyti negali. Čia jau neturėdamas patirties ir praktikos neišsiversi. Tiktai žvejodamas metų metus gali sužinoti, kur yra seklumos, o kur – duobės. Vidutinis gylis kanaluose svyruoja nuo dviejų iki trijų metrų. O ir patys kanalai skirtingi – vieni iškasti, kiti susidarę buvusioje upės vagoje. Vienas kanalas, esantis buvusioje upės vagoje, yra gilus – jame gylis svyruoja nuo šešių iki septynių metrų. O ten jau laikosi rimtos lydekos.Jeigu jau užkimba, tai ne mažesnės kaip dviejų kilogramų, būtent ten pagautos visos dižiosios aštuonių, dešimties kilogramų plėšrūnės. Tų, didžiųjų, lygiai taip pat sėkmingai pasitaiko ir sekliuose kanaluose. Nes kanalų ten yra tikrai daug – didžiuliai, dešimtis kilometrų besitęsiantys plotai.

Kad galėtum žvejoti kanaluose, reikia nusipirkti licenciją. Pagautų žuvų kiekis ribojamas – galima paiimti tik penkias lydekas, bet užtat svoris – neribojamas. Tik su tomis licencijomis yra viena bėda – norint ją įsigyti, reikia paaukoti beveik visą dieną. O jeigu pagauna žvejojant nelegaliai, tai baudos tikrai didelės…

Kaliningrado srities kanaluose negalima žvejoti nuo balandžio dvidešimtos iki birželio dvidešimtos dienos. Tada į kanalus iš Kuršių marių plaukia neršti karšiai ir sterkai. Tuo metu ne tik draudžiama bet kokia žvejyba, bet ir keliai uždaromi, kad niekas negalėtų privažiuoti prie vandens.

Kanalai, kaip ir visi kiti vandens telkiniai, turi skirtingų, savitų ypatybių. Taigi ir tame lydekų rojuje pasitaiko tiesiog beviltiškų vietų. Bet dažniausiai jos beviltiški ne todėl, kad nėra žuvų, o todėl, kad jose neįmanoma velkiauti. Yra vienas toks kanalas, kuris, rodos, niekuo nesiskiria nuo kitų, tačiau kaip nekimba ten, taip nekimba.

Kibimas labiausiai priklauso ne nuo paties kanalo, o nuo vietos jame. Ir dažniausiai lieka neaišku, kodėl kimba būtent toje, o ne kitoje vietoje, nors, rodos, ir dugnas toks pats, ir gylis. Kai dažnai tose vietose gaudai, jau žinai, kurioje vietoje gali užkibti, o kurioje – ne. Priplaukdamas

tokią vietą, pasiruoši – užsikabini reikiamą blizgę ar voblerį. Jeigu kimba prastai, grįžti atgal – paprastai padeda. Jeigu plaukdamas į priekį pagavai vieną lydeką, tai grįždamas atgal – jau tris, ir vėl plauki į priekį – žiūrėk, dar kokios keturios užkimba.

Kanalų dugnas buvo ištyrinėtas visai netyčia. Plaukė draugai su valtimi ir apsivertė. Teko imtis povandeninio nardymo reikmenų , kad išgraibytum visas ten gulėjusias gėrybes, tuo pačiu ir dugnas buvo apžiūrėtas. Pasirodė, kad jis yra visai šviesus, žvyruotas, pilna ungurinių skylučių. Tokiame vandens telkinyje lydekų lyg ir neturėtų būti, tačiau kanalo plotis, kuriame gaudomos žuvis, yra labai nedidelis – keli metrai, o jeigu vandens lygis pakilęs, tai nenaudingas plotas dar padidėja – prisijungia visos pakrantės žolės, kelmai ir jau tokiu atveju nieko gero nelauk, nes visos lydekos pasitraukia į pakraštį, į žoles. Visai kas kita, jei vandens lygis mažas, tada lydekos išlenda iš žolių ir , kadangi joms nėra kur dėtis, susirenka vagoje. Tik rudenį, kai visos žolės būna jau supuvusios ir sukritusios į vagą, vandens lygio pokyčiai neturi didelės reikšmės – tada lydekos ir taip laikosi pačiam vidury.

Kokiu laiku kimba? Kuo vėliau, tuo geriau. Tai jau yra išbandyta. Pačios geriausios žvejybos yra buvusios gruodžio mėnesį, aišku, jei dar neužšalę. Na, o sėkmingiausios dienos prieš pat pirmą ledą – “vakar žvejojau, šiandien užšalo”. Tiktai reikia paieškoti gilesnių vietų, nes kuo šalčiau, tuo giliau būriuojasi lydekos. Oras, žinoma, irgi turi nemažos reikšmės. Pastebėjau, kad žvejojant kanaluose ypač gerai, kai oras pasikeičia . Jeigu visą dieną buvo prastas oras, lijo ir staiga išlindo saulė, lydekos pradeda iškart geriau kibti, na, o jeigu visą dieną apsiniaukę – prasčiau. Pats blogiausias variantas – kai šviečia saulutė ir nėra jokio vėjo, danguje aiškiai trūksta debesų. Tada lydekos kažkodėl sulenda į žoles ,tu jas matai, bet pagauti negali.

Kanaluose nutinka įvairiausių dalykų. Turbūt įdomiausias atvejis mano gyvenime buvo, kai traukdamas nedidelę lydeką, į kokią paprastai nekreipiu dėmesio, pajutau nestiprų smūgį ir staiga pradėjo džergžti ritės stabdys. Pamatęs, kaip valas staigiai eina į dugną, iš karto supratau, kas atsitiko. Atlenkiau ritės lankelį, palaukiau gal kokias penkiolika minučių (per tą laiką spėjom po porą cigarečių surūkyti) ir pakirtau. Ilgai traukiau, kol prisivariau prie valties. Reikėjo tik paimti. Bet iš po valties išlindo nenusakomo dydžio srėbtuvė, o iš jos ta mažytė lydekaitė kaip raketa iššovė į orą. Didžioji galva dingo, beliko tik pasverti mažąją. O ji svėrė lygiai 700 gramų. Dar ir dabar bandau įsivaizduoti, kokia buvo ta, didžioji. Šį atsitikimą prisiminiau todėl, jog kanaluose dažnai pagauname lydekų, ant kurių šonų aiškiai matosi kitų lydekų dantų žymės. Taip yra greičiausiai dėl to, kad kanaluose nedaug kitų žuvų, ir lydekos, matyt, neturi kuo maitintis. Jų skrandžiuose teko rasti žiurkę, vijūną, varlių, bet labai retai ešerių ar plakių. Velkiauti kanaluose, kaip, beje, ir kitur, yra kolektyvinis darbas. Jei valtyje sėdi trys žmonės ir vienam užkimba lydeka, tai kiti du turi skubiai suvynioti likusius spiningus. Na, o jei dar ir vėjas pučia, tai kažkam reikia atsisėsti ir prie irklų, kad valties nenuneštų į meldus. Kartais pasitaiko, kad užkimba iš karto dvi. Tada darbas turi vykti dar darniau. Buvo ir taip, kad ant trijų spiningų užkibo po vieną lydeką.

Velkiauti vobleriais gana brangu. Visų pirma brangūs patys vobleriai, antra – jų reikia daug turėti. O šiaip pastebėjau, kad ir dauguma voblerių nos ir atrodo vienodai, tačiau lydekos į juos žiūri labai skirtingai. Štai, pavyzdžiui, dažnai naudoju firmos “Rapala” “Husky Jerk” arba “Original” voblerius. Gali turėti tris ar keturis vienodus, tačiau ant kiekvieno kibs kitaip. Šie vobleriu balansuojami ir rankiniu būdu, ir jei atidžiai įsižiūrėtume į liežuvį, galėtume pamatyti, jog jis tam tikrose vietose būna pašlifuotas – vienų daugiau, kitų mažiau, o dar kitų – ir visai nešlifuotas. O štai, pavyzdžiui, “Magnum” serijos vobleriai dirba daugmaž vienodai. Skirtingai dirba ir kitų firmų vienodi vobleriai. Taigi gali nusipirkti parduotuvėje vieną modelį ir su juo pagauti daug lydekų, vėliau nusipirkti vėl tokį patį ir su juo nepagauti nieko, arba atvirkščiai. Tai, matyt, priklauso nuo atskiro voblerio eigos. Tuos skirtumus kažkaip jaučia žuvys, nors vandenyje tokį menką skirtumą įžiūrėti žmogaus akimi paprasčiausiai neįmanoma. Kas nors pameta blizgę ir sako: “A, menkniekis, nueisiu ir nusipirksiu kitą”. Nieko panašaus. Kas dėl voblerių, tai vargu ar pavyks įsigyti tokį patį. O geras jis ar ne, tai spręsti tik žuvims.

